

မင်းမိမိ

မိမိ
မိမိ

မိမိ
မိမိ

တတိယအကြိမ်

အခန်း (၁) မိုးနဲမြေ

တစ်နေ့သ၌ မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ခုတ်မောင်းလာသောမီးရထား ပေါ်၌ သက်တော်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ထက်များစွာ မကျော်သေးသော ဦးဇင်းတစ်ပါးသည် စီးနင်းလိုက်ပါလာလေ၏။

ထိုဦးဇင်းလေး၏အသားရောင်မှာ လွန်စွာမှ ဝင်းဝါစိုပြည်လှ၏။ မျက်လုံးမျက်တောင်တို့မှာလည်း နက်မှောင်၍ လှပလှ၏။ နှာတံပေါ်၏။ သွားများမှာလည်း လွန်စွာမှ ဖြူဖွေးညီညာလှ၏။ နှုတ်ခမ်းမှာ လှ၍ နီမြန်း၏။ ရိပ်ထားသောဦးပြည်းမှာ စိမ်း၍နေ၏။ လက်ချောင်းများမှာ သွယ်၏။ လက်ဝါးပြင်မှာ ပန်းနုရောင်ပြေးနေ၏။ အရပ်အမောင်းမှာ ခပ်သွယ်သွယ် ခပ်မြင့်မြင့်ရှိ၏။ ဆင်မြန်းထားသော သင်္ကန်းမှာ သစ်ခေါက်ဆိုးရောင်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းဦးဇင်း၏ အသားအရေနှင့် လွန်စွာမှ လိုက်ဖက်လေ၏။ ထိုဦးဇင်းလေးကို မြင်ရသူအပေါင်းတို့သည် ၎င်း၏ရူပနိကာယ်ကို အကြောင်းပြု၍ လွန်စွာမှ ကြည်ညိုသွားတတ်ကြကုန်၏။ ၎င်းဦးဇင်းလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် အသက် (၅၀)ကျော်အရွယ် လူကြီးတစ်ဦးရှိလေ၏။ ထိုလူကြီးက ဦးဇင်းလေးအား ဘွဲ့တော်ကိုသိလို၍ မေးမြန်းလျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးက ၎င်း၏ဘွဲ့မှာ ဓမ္မသာမိဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားတော်မူလေ၏။ တစ်ဖန် လူကြီးက သက်တော်ကိုမေးမြန်းပြန်ရာ

(၂၃)နှစ်ဖြစ်ကြောင်း ဦးဇင်းလေးက ဖြေကြားရပြန်လေ၏။ ရန်ကုန်ကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကြွမြန်းခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိလို၍ ထိုလူကြီးကမေးမြန်းရာ ဦးဇင်းလေးက တစ်ခေါက်တစ်လေမျှ ရန်ကုန်သို့ မရောက်ဖူးသောကြောင့် ဆရာတော်က ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးရန် လွှတ်လိုက်ကြောင်း ဖြေကြားတော်မူပြန်လေ၏။

ဦးဇင်းလေးသည် ထိုလူကြီးမေးသမျှကို ဖြေကြားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများသည် ဦးဇင်းလေး၏အသံတော်ကို ကြားကြရလေ၏။ ရုပ်ရည်ကိုမြင်၍ ကြည်ညိုသွားကြသူတို့သည် အသံတော်ကို ကြားသွားသောအခါ ပို၍ပင် ကြည်ညိုသွားကြကုန်၏။

မလှမ်းမကမ်းထိုင်ခုံတွင်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကမူ ...

“တော်တော်ချောတဲ့ ကိုယ်တော်လေးပဲ၊ ဘုန်းကြီးမလုပ်ဘဲ ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်မယ်ဆိုရင် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လောကမှာ အချောဆုံး ရုပ်ရှင်မင်းသားလို့ ဆိုရမှာပဲ ...”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းအနီးမှလူက...

“ကျုပ်လည်း အဲဒီအတွက် စိတ်ပူမိသေးတယ်ဗျာ၊ ဦးဇင်းလေးရဲ့ ချောမောလှပခြင်းဟာ တစ်နေ့မှာ ဦးဇင်းလေးကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်ထင်တယ်...၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်ကဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ဦးချိုလှတဲ့သမင်အကြောင်းကို မှတ်မိသေးလား၊ လှပသောဦးချိုနဲ့ ခြံနဲ့ငြိတဲ့အတွက် သမင်ဟာဒုက္ခရောက်သွားတယ်လေဗျာ...၊ ကျုပ်တို့ယောက်ျားတွေ အလှကြိုက်တယ်ဆိုတာ မိန်းမတွေကိုမမီဘူးဗျာ၊ လှတာကိုမှ လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမရိုင်းတစ်ဦးနဲ့တွေ့ပြီး ဒုက္ခရောက်မှာကို ရင်လေးမိတော့တယ်ဗျာ ...”

ဟုပြောရာ ကျန်လူက ထိုစကားကို ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိသည် ဟူသော

သဘောဖြင့် ခေါင်းကို ညိတ်၍ သဘောတူကြောင်းပြလေ၏။

ဦးဇင်းလေးသည် ... စက္ခုန္ဓြေကိုချ၍ ပရိတ်တော်များကိုတိုးတိုး ကလေး ရွတ်ဆိုစီးဖြန်းလာလေ၏။ ဘူတာရုံကြီးတစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ ရထားသည် အချိန်အတော်ကြာရပ်နားလေ၏။ ရထား ဘေးစင်္ကြံပလက်ဖောင်းပေါ်မှဖြတ်၍ လျှောက်သွားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သောမိန်းကလေးမှာ ဦးဇင်းလေး၏မျက်နှာတော်ကို ငေး၍ကြည့်သွားရာ ပြတင်းပေါက် ကျော်သည့်တိုင် သမင်လည်ပြန် လှည့်၍ကြည့်သွားသောကြောင့် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးချထားသော တောင်းကို ခလုတ်တိုက်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ရှေ့သို့ ကုန်းကုန်းကြီးဖြစ်ကာ လဲမည်ကဲ့သို့ဖြစ်သွား၏။ တောင်းပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ...

“အမလေးတော် ... ဒီလောက်ကြီးတဲ့ တောင်းကြီးကို ခလုတ်တိုက်ရသတဲ့တော်...”

ဟု ကျယ်လောင်စွာအော်မြည်လေရာ မိန်းကလေးလည်း အရှက်ရသွားသောကြောင့် မျက်နှာနီမြန်းသွားလေ၏။ ၎င်း၏ အဖော်မိန်းကလေးကလည်း ...

“ငမ်းတာကိုး ... ဟိုရထားပေါ်က ဘုန်းကြီးကို ငမ်းလို့ တောင်းကြီးကိုမမြင်ဘူး၊ အဲဒါ ငရဲကြီးတာလို့ ခေါ်တယ် ဒေစီရဲ့” ဟုပြောရာ ခလုတ်တိုက်သော ဒေစီဆိုသည့် မိန်းကလေးက...

“ကြည်ညိုတယ်လို့ ပြောစမ်းပါ ဖုဇန်ရယ် ...” ဟု ပြန်၍ပြော၏။

ထိုဖုဇန်က “ကြည်ညိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါမျိုးကို... မာမိတို့က ငရဲအိုးဇော်ထိုးကျမယ့် ကျောင်းကြီးဖျက်မ လို့ခေါ်တယ်ဟဲ့၊ နင်တို့လိုမိန်းမတွေကြောင့် လူထွက်သွားရတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေရှိတယ်... ဘုန်းကြီး

လူထွက်သွားရလို့ ကျောင်းကြီးမှာ ဘုန်းကြီးမရှိလို့ ကျောင်းကြီးပျက် သွားသတဲ့ ငရဲအိုးချိုးကပ်မရဲ့... နင်တော့ ငရဲအိုးချိုးကပ်ပြီ”

ဟုပြော၍ တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေစီက ...

“အတော်ချောတဲ့ ဦးဇင်းလေးဟဲ့”

ဟုပြောပြန်ရာ စူဇန်က ...

“ဘုန်းကြီးကို ချောတယ်လို့ မပြောရဘူး၊ သပ္ပာယ်တယ်လို့ ပြောရ တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒေစီက ...

“အဲဒီလို မပြောတတ်ပါဘူး ... သပ္ပာယ်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ “ဟင်း စန်း” ...၊ အင်္ဂလိပ်လို ‘ဟင်းစန်း’လို့ပြောရင် ရမလား” ဟု ပြောပြန်ရာ စူဇန်က ...

“အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ပြောခွင့်မရှိဘူး၊ မြန်မာလို သပ္ပာယ်တယ်ပဲ ပြော ရမယ်၊ မပြောရင် ငရဲအိုး ပဲ ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေစီက ...

“အဲဒီလောက် သပ္ပာယ်တဲ့ဦးဇင်းလေးမျိုးကို ရမယ်ဆိုရင်တော့ ငရဲ အိုးမှာ ဆီမရှိရင် ဆီတစ်ပုံးတောင်သွားဝယ်လိုက်ချင်သေးတယ်” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် စူဇန်က...

“တော်တော့ ... ကျောင်းကြီးပျက်မ၊ နင့်ကို ဒီနေ့ကစပြီး အဲဒီလိုပဲ ခေါ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ တိုးရစ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဦးဇင်းလေးအား ဓါတ် ပုံရိုက်လိုကြောင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လာရောက်၍ခွင့်တောင်းရာ

အနီးရှိ လူတစ်ဦးက ဦးဇင်းလေးအား ဓါတ်ပုံရိုက်လိုကြောင်း ဘာသာ ပြန်၍ လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးက ...

“ဒကာကြီးရယ် ... အဲဒီဒကာမကြီးကို ပြောလိုက်ပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိကျွမ်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မရိုက်ပါနဲ့လို့ပြောပါ ...”

ဟု ပြန်ပြောလျှင် ထိုလူကြီးက နိုင်ငံခြားသူမိန်းကလေးအား ဦးဇင်း လေးက ဓာတ်ပုံအရိုက်မခံလိုကြောင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောပြ လေ၏။ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသမီးက ဦးခေါင်းကိုညွှတ်၍ ကန်တော့သွား လေ၏။

နောက်တွင်လည်း စောစောက ဒေစီဆိုသောမိန်းကလေးကဲ့သို့ တောင်းကြီးကိုမမြင်ဘဲ ခလုတ်တိုက်ခြင်း မဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဦးဇင်း လေးကို မြင်တွေ့သွားကြကုန်သော မိန်းမများသည်လည်း ဦးဇင်း လေး၏မျက်နှာတော် ချောမောပြေပြစ်ခြင်း၊ အသားတော် ဝင်းဝါစိုပြည် ခြင်းကို ဂရုစိုက်သွားကြသည်ချည်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှ လူကြီးက ...

“ဦးဇင်းကရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘယ်ကျောင်းမှာ တည်းမှာလဲ၊ ဘုရားဖူးဆိုတော့ တပည့်တော်က ကားနဲ့လိုက်ပြီး ပို့ချင်ပါတယ် ... တည်းမယ့်နေရာကို ပြောခဲ့ပါ ...”

ဟု လျှောက်ထားရာ ... ဦးဇင်းက ...

“ဒုက္ခများပါတယ် ဒကာကြီးရာ၊ ကားနဲ့မပို့ပါနဲ့၊ ဦးဇင်းဟာ ဦးဇင်း ဖြစ်သလိုပဲ ကြွပါမယ်၊ တည်းမယ့်နေရာကလည်း ရွှေတိဂုံဘုရားနဲ့ နီးပါ တယ်၊ ဗဟန်းမှာပါ၊ အဲဒီကျောင်းကလည်း သေးသေးပါ။ ဆရာတော် တစ်ပါးနဲ့ ကိုရင်တစ်ပါးပဲရှိတယ်၊ အဲဒီဆရာတော်နဲ့ ဦးဇင်းရဲ့

ဆရာတော်နဲ့က ငယ်ငယ်ကစာသင်ဖက်ပြောတယ်၊ ဆရာတော်က စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်ပါတယ်...”

ဟု ပြန်လည်၍ ဖြေကြားတော်မူလေ၏။ ဦးပဉ္စင်း၏အသံ၌ ဩဇာဓာတ်ပါလေ၏။ ထို့အတူ သံလိုက်ဓာတ်လည်း ပါလေ၏။ စကားပြောရာ အဖြတ်အတောက် လေယူလေသိမ်း အပေါ့အပြင်း မှန်ကန်သောကြောင့် မည်သည့်အကြောင်းအရာကို ပြောသည်ဖြစ်စေ ဦးပဉ္စင်းလေးပြောလျှင် နားထောင်၍ ကောင်းတော့၏။ နားစွဲသွားသည် ဟု ဆိုနိုင်၏။ ထိုအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှ လူကြီးက...

“တပည့်တော်ကိုလည်း မှတ်ထားတော်မူပါဘုရား...၊ တပည့်တော် နာမည်က ဦးလှဖေတဲ့...၊ ကျောက်ကုန်းမှာ နေပါတယ်၊ အိမ်သူဆုံးသွားတာ ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ၊ တပည့်တော်ကတော့ အလုပ်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဘုရားသွားလိုက်၊ ရိပ်သာသွားလိုက်ဆိုပါတော့ ဦးပဉ္စင်းရယ်..... ၊ တပည့်တော် သမီးကတော့ ရတနာကုန်သည်ပါပဲ၊ အိမ်မှာကလည်း သားအဖနှစ်ယောက်နဲ့လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ တပည့်တော်က အလုပ်မလုပ်တော့ လူမသိပါဘူး၊ တပည့်တော်သမီးကတော့ အရင်က မဂိုလမ်း၊ အခုအခေါ် ရွှေဘုံသာလမ်း၊ အဲဒီမှာရှိတဲ့ စိန်ကုန်သည် ကျောက်ပွဲစားလောကမှာတော့ မူယာဆိုရင် လူတိုင်းသိပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ နာမည်အရှည်ကတော့ ပတ္တမြားမူယာတဲ့၊ တပည့်တော်ခယ်မက ကျောင်းဆရာမလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ကဗျာတွေ ဘာတွေလည်း ရေးတယ်ဆိုတော့ သူတူမကို ကဗျာဆန်ဆန်မှည့်ပေးထားတာ၊ အမေဆုံးသွားတော့ သမီးလေးက ဆယ့်လေးငါးနှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ အဲဒီအဒေါ်ကပဲ ထိန်းလာတာ၊ အခု အဒေါ်လုပ်တဲ့သူကလည်း တပည့်တော်တို့နဲ့မနေပါဘူး ...၊ ဘော်ဒါဆောင်မှာနေတယ်၊ သူတို့အခေါ်ကတော့ "ဝိုင်" ပေါ့ဗျာ၊ အရှည်ကတော့ "ဝိုင်ဒဗလျူစီလေ" ပါ။

သမီးရော ခယ်မရောက ငယ်စဉ်က ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းမှာ
နေခဲ့ရတော့ အပြောအဆိုကတော့ ဘိုဆန်တယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့်
ဘာသာရေးတော့ ကိုင်းရှိုင်းပါတယ်၊ ဝါဆိုလဆို ဝါဆိုသင်္ကန်း အမြဲကပ်
ကြရှာတယ်၊ အရှင်ဘုရား ရန်ကုန်မှာ သတင်းသုံးနေတဲ့အချိန်အတွင်း
ဆွမ်းကွမ်း တာဝန်ယူပါရစေဘုရားဟု ရှည်လျားစွာ လျှောက်ထားလိုက်
ရာ ဦးပဉ္စင်းလေးက...”

“ဆွမ်းကွမ်းကတော့ ... တာဝန်မယူပါနဲ့ ဒကာကြီးရယ်၊ ကျောင်းက
တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်၊ လိုရင်လည်း အဲဒီနားတဝိုက် ဦးပဉ္စင်း ဆွမ်းခံ
လိုက်မယ်”ဟုပြန်၍ မိန့်တော်မူလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ထိုလူကြီးနှင့်
ဦးပဉ္စင်းလေးတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် လိုက်ပါလာကြ၏။ ထို
လူကြီးသည် ဘာသာရေးစာအုပ်များတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသရွေ့ မရှင်းမလင်း
ခဲ့သော အချက်များကို ဦးပဉ္စင်းလေးအား မေးမြန်း လျှောက်ထားရာ
ဦးပဉ္စင်းလေးသည် စာတတ်သောကြောင့် ပြန်လည်၍ ရှင်းလင်းပြော
ကြားတော်မူလေ၏။

အနီးအပါးမှလူများလည်း ဦးပဉ္စင်းလေးဖြေသည်ကို ကြားနာခွင့်ရ
ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် သာဓုခေါ်ကြလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ဦးပဉ္စင်းလေးစီးလာသော ရထားကြီးသည် ရန်ကုန်ဘူ
တာကြီးသို့ ညနေငါးနာရီကျော်ကျော်လောက်၌ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေ
တော့ပါသတည်း။

အခန်း (၂)
မတော်လို့ ... မတော်လို့

စင်္ကြံပလက်ဖောင်းတွင် သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်စားထားသော လူရွယ် တစ်ယောက်သည် မိန်းမခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေလေ၏။

“မူယာ ဘယ်သူ့ကို လာကြိုတာလဲ ...”

ဟု လူရွယ်က မေးလိုက်၏။

“ဖေဖေကို လာကြိုတာပါ ဖေဖေက မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိ မဃူရိယာကြာပြီဆိုပြီး ဘုရားဖူးထွက်သွားတာလေ၊ အဲဒါ လာကြိုတာ၊ ကို မိုက်ကယ်ကရော ဘယ်သူ့ကို လာကြိုတာလဲ ...”

ဟု မူယာဆိုသော မိန်းကလေးကပြန်၍ မေးလိုက်ရာ မိုက်ကယ်ဆိုသော လူရွယ်က ...

“ကျွန်တော်လည်း ဒယ်ဒီကို လာကြိုတာ... ဒယ်ဒီက ပြင်ဦးလွင်မှာရှိ တဲ့ခြံကို ပိုနေတယ်ဆိုပြီး သွားရောင်းတာလေ...” ဟုပြန်၍ ဖြေလိုက် ချိန်၌ပင် မီးရထားကြီးသည် စင်္ကြံပလက်ဖောင်းဘေးသို့ ဆိုက်ရောက် လာလေတော့၏။ မူယာသည် အထက်တန်းတွဲတစ်တွဲဆီသို့ ပြေးသွား ပြီးလျှင် တွဲပေါ်မှဆင်းနေသော သူ၏ဖခင်အား ...

“ဖေဖေ ... မူယာ ဒီမှာ ...” ဟု အသံစာစာကလေးဖြင့် လှမ်း၍ အော် လိုက်လေ၏။ ဖခင်ဆီ သို့ရောက်သောအခါ၌ ဖခင်၏လက်မောင်းကို

ပလက်ဖောင်းဆီသို့ တွဲ၍ချ၏။ ထိုအချိန်၌ မိုက်ကယ်လည်းအနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ၎င်း၏ ဒယ်ဒီဆိုသူအား မြင်သည်နှင့် ...

“ဝှတ်အီးဗီးနင်း ဒက် ...” ဟု ဗိုလ်သံပါပါဖြင့် လှမ်း၍နှုတ်ဆက် လိုက်ပြီးလျှင် သားအဖနှစ်ဦးသည် ဖက်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုလူကြီးနှစ် ဦး၏ နောက်မှနေ၍ ဦးပဉ္စင်းလေးသည် မျက်လွှာကိုချ၍ စကြို ပလက်ဖောင်းဆီသို့ ခြေကိုလှမ်းလိုက်၏။

မူယာလည်း ထိုဦးဇင်းလေးအတွက် လမ်းဖယ်ပေးလိုသောကြောင့် ဖခင်၏လက်ကို ညင်ညင်သာသာဆွဲယူလိုက်ရင်း ဦးဇင်းလေး၏မျက်နှာ တော်ကို တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုသို့ ကြည့်လိုက်မိသည့် တစ်ခဏ၌ မူယာ၏မျက်လုံးအစုံသည် သံလိုက်တုံးနှင့်တွေ့သော သံချောင်းငယ်ကဲ့သို့ တန်းရပ်၍ ဆွဲငင်ခံရလေ တော့၏။ မူယာ၏ဖခင် ဦးလှဖေလည်း ဦးဇင်းလေး၏ သင်္ကန်းကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရလျှင် ...

“ဦးဇင်း ... ရပ်တော်မူပါဦး ဘုရား ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဇင်း လည်း ခြေစုံရပ်လိုက်လေ၏။

“ဟောဒါ လမ်းတုန်းက တပည့်တော်လျှောက်ထားခဲ့တဲ့ တပည့် တော်သမီး မူယာပါပဲ ...” ဟု ပြောပြီးလျှင် သမီးဘက်သို့ တဖန်လှည့် ကာ ...

“သမီးရေ... ဒီဦးဇင်းလေးနဲ့ ဖေဖေတို့က တစ်လမ်းလုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ရထားစီးလာခဲ့ကြတာ၊ သက်တော်ငယ်ပေမဲ့ စာတတ်ပေတတ်လေးကွယ့် ... ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို တစ်ခါမှ မ ဖူးဘူးလို့ လာပြီးဖူးရှာတာတဲ့ကွယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူ ယာ၏စိတ်၌ လွန်စွာ ဂရုဏာသက်၍ သွားလေ၏။

“ဪ ... ဒီလိုဆိုလည်း ရွှေတိဂုံစေတီတော် တစ်ဆူတည်းမဟုတ်ပါဘူး ... ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ဆူးလေရော၊ ကျိုက္ကဆံရော၊ မယ်လမုရော စုံအောင်ဖူးရမှာပေါ့။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပွဲလည်း စနေပြီလေ၊ တပည့်တော်တို့ တာဝန်ယူပြီး ဘုရားဖူးပို့ပါရစေ ...၊ ဦးဇင်း အနေနဲ့တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး လာဖို့ မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား၊ တပည့်တော်တို့ အဲဒီအတွက် ကုသိုလ်ယူချင်ပါတယ်၊ အချိန်နည်းနည်းယူပြီး နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မော်တင်စွန်းဘုရားတွေ ဘာတွေအထိ တပည့်တော်မတို့ ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ဆွမ်းကွမ်းအတွက်လည်း မပူပါနဲ့၊ တပည့်တော်မတို့ လှူဒါန်းပါရစေ” ဟုပြောလိုက်လျှင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးလှဖေသည် သမီး၏သွက်လက်ချက်ချာပုံ၊ ဘုန်းကြီးရဟန်းနှင့် အချိုးကျကျလျှောက်ထားတတ်ပုံတို့ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် စိတ်တွင်းမှကြိတ်၍ ပီတိများဖြစ်နေလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းလေး ဓမ္မသာမိက ...

“သာဓု ... သာဓု” ဟု သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ပြီးနောက် ...

“ဒီလိုရှိပါတယ် ဒကာမလေး၊ ဦးဇင်းတို့က ထေရဝါဒရဟန်းတွေဆိုတော့ မိမိရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာဖြစ်တဲ့ ထေရ်ကြီးဝါကြီးရဲ့ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရပါတယ် ...၊ ဆရာတော်က ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘယ်ကျောင်းမှာပဲ သီတင်းသုံးရမယ်၊ အဲဒီကျောင်းက ကပ်တဲ့ဆွမ်းကိုပဲ စားရမယ်၊ မလောက်ငှရင် ဆွမ်းခံထွက်ရမယ်လို့ မှာလိုက်တဲ့အတွက် အဲဒီစကားကို နားထောင်ရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဆရာတော်က ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကိုပဲ ဖူးဖို့ လွှတ်လိုက်တာ၊ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်တွေ ဘာတွေမပါပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မသွားဝံ့ပါဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပါပဲ ဒကာမလေးရယ် ... သည်းခံပါ၊ သည်းခံပါ...”ဟု လွန်စွာမှ အေးချမ်းသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မူယာသည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ဦးဇင်း

လေး၏မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ထို့နောက်မှ ...

“ဦးဇင်းလေးက သိပ်ရိုးတာကိုး ...”

ဟု နှုတ်ခမ်းလေးစူ၍ လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဦးဇင်းလေးဦး ဓမ္မသာမိက ...

“ဦးဇင်းမှ မဟုတ်ပါဘူး ဒကာမလေးရယ် ... မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သား တော်တွေဖြစ်တဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်တွေအားလုံး ရိုးကြပါတယ် ...” ဟု ပြောကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ လျှောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မူယာသည် နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားပြီးလျှင် ...

“ရပ်တော်မူပါဦး ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတည်းမယ့်ကျောင်းကို တပည့် တော်မ ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပါရစေ ...”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဦးဇင်းလေးလည်း ရပ်တော်မူပြီးနောက် တွေ့၍သွားလေ၏။ မူယာ၏ ဖခင်ဦးလှဖေလည်း ဦးဇင်းလေးနှင့် မူ ယာ၏အနီးသို့ လျှောက်၍လာရင်း ...

“မှန်ပါတယ် ဦးဇင်း ... တပည့်တော်တို့ လိုက်ပို့ပါရစေ ဘုရား ..”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်ပြန်ရာ ဦးဇင်းလေးလည်း ခပ်တွေတွေဖြစ် နေရာမှ ...

“ဒကာကြီးကိုတော့ ပြောရဦးမယ် ...၊ ဦးဇင်းတို့စောင့်ထိန်းရတဲ့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်က သိပ်ပြီးတော့ သိမ်မွေ့ပါတယ်၊ တစ်မိုးတစ်ယံ တည်းအောက်မှာ မာတုကာမနဲ့ ရဟန်းနဲ့ ... နှစ်ယောက်အတူ မနေရ ဘူး၊ နေတာနဲ့ အာပတ်သင့်တယ်၊ ဒကာကြီးတို့က ကားနဲ့လိုက်ပို့တာ တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီ ဒကာမလေးက ဦးဇင်းကို လိုက်ပို့လို့မရဘူး၊ ဦး ဇင်းက အဲဒီကားကိုစီးမယ်ဆိုရင် ဒကာကြီးပါ ကျောင်းကိုလိုက်ခဲ့ရမယ်

နော် ...” ဟု ဦးဇင်းလေးက မိန့်တော်မူလိုက်ရာ မူယာက ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်လေ၏။ ရယ်ပြီးလျှင် ...

“တပည့်တော်တို့က အဲဒီအာပတ်တွေ ဘာတွေ မသိပါဘူးဘုရား ...၊ ဦးဇင်းသာ အဲဒီလိုမပြောရင် တပည့်တော်မက ဖေဖေ့ကို အိမ်မှာဝင်ထားပြီး ဦးဇင်းလေးကို ကျောင်းအထိလိုက်ပို့ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ အဲဒီလိုလုပ်မိရင် အာပတ်သင့်သွားရောလား ...” ဟု မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် ပြန်၍ လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ ဦးဇင်းလေးသည် တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်

“မှန်ပါတယ် ဒကာမလေး၊ အာပတ်သင့်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုလည်း မစီးရဘူး ...၊ ဦးဇင်းတို့ စောင့်ထိန်းရတဲ့ အာပတ်ဆိုတာကို ဒကာမလေးတို့ နားလည်အောင်ပြောဖို့ဆိုရင် အများကြီးခက်ပါတယ်၊ အတော့်ကို သိမ်မွေ့တဲ့ကိစ္စပါ...” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေ၏။ မူယာလည်း လက်အုပ်လေးချီလျက်...

“စိတ်ချပါ အရှင်ဘုရား၊ ဖေဖေ့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့မှာပါ၊ ကားနဲ့လိုက်ပြီး ပို့ပါရစေ ...” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးဇင်းလေးလည်း ...

“သာဓု ... သာဓု ...” ဟု ရွတ်ဆိုကာ ၎င်းတို့သားအဖနောက်သို့ လိုက်သွားရလေတော့သတည်း။

“အိုး ... ဆောရီး ...”

ဦးဇင်းလေးသည် မူယာတို့သားအဖလိုက်၍ ပို့သောကားဖြင့် ဗဟန်းရှိကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့လေတော့၏။ မူယာသည် ဦးဇင်းကားပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းလည်း ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဖိနပ်ကို ကယာကပျာချွတ်၏။ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ဖြစ်သောကြောင့် ဗာကယ်ကွင်းကြပ်၍နေသဖြင့် ချွတ်၍မရဘဲရှိလေရာ ၎င်းဗာကယ်ကွင်းကို အင်္ဂလိပ်

ဘာသာဖြင့် ဆဲလိုက်သေး၏။

ဗာကယ်ကွင်းပြတ်၍ ဖိနပ်ကျွတ်သွားသောအခါ မြေကြီးပေါ်သို့ ပုဆစ်တုတ်၍ ကပျာကယာ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် ဦးဇင်းလေး၏ခြေဖျားကို နဖူးနှင့်ထိကာ ကန်တော့မည်ပြုလိုက်၏။ ဦးဇင်းလေးသည် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဒကာမလေး၊ ဦးဇင်းတို့ဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ဒကာမနဲ့ မထိရဘူး.... အာပတ်သင့်ပါတယ်၊ ဒီအတိုင်း ကန်တော့ရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ”ဟု ဦးဇင်းလေးကမိန့်တော်မူလိုက်ရာ မူယာသည် အိုးတို့အနီးတန်းဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ၎င်းတို့သားအဖနှစ်ဦး ပြန်သွားကြ၏။ လမ်းတွင် မူယာက သူ၏ဖခင်အား

“အဖေရယ် ... ဦးဇင်းလေးဟာ အတော့်ကိုရိုးတာပဲ၊ သမီးက သူ့ခြေဖျားကို နဖူးနဲ့ထိပြီး ကန်တော့မလို့ဟာ သူက မထိရဘူးတဲ့...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာ၏ဖခင်ဦးလှဖေက ...

“ဖေဖေက အဲဒါကို ကြည်ညိုနေတာ... သမီးတို့ကလည်း အဲဒါကို နားလည်ရမယ်... သမီးတို့ အနေအထိုင်မတတ်ရင် ငါတို့ရဲ့ သာသနာတော်ကြီးမှာ သာသနာ့တာဝန် ထမ်းဆောင်နေကြတဲ့ ရဟန်းသံဃာတွေ အပြစ်ရောက်တယ်ကွယ့်... အဲဒါကို သဘောပေါက်စမ်းပါ... ကြည်ညိုတာနဲ့ သူငယ်ချင်းလို ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံလို့တော့ မရဘူးနော်၊ နေရင်းထိုင်ရင်း အပြစ်ဖြစ်သွားမယ် ...”ဟု သမီးအား ဆုံးမလေ၏။ ထိုအခါ မူယာက ...

“အိုး ... ဆောရီး ...” ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မူယာသည် မော်တော်ကားဖြင့် စမ်းချောင်းဘက်သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် ငါးဆင့်ချိုင့်ဖြင့် မုန့်ဟင်းခါး

ဝယ်ယူလေ၏။ ပြီးလျှင် ဦးဇင်းလေးတည်းခိုနေသော ဗဟန်းရှိ ကျောင်းတိုက်သို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ကပ္ပိယကြီးနှင့်အတူ မုန့်ဟင်းခါးပြင်၍ မုန့်ဟင်းခါးများကပ်လေ၏။ ဆရာတော်ကြီးမှာ အရုဏ်ဆွမ်းစားလေ့မရှိသောကြောင့် ဦးဇင်းလေးတစ်ပါးတည်းသာ မူယာလှူဒါန်းသော မုန့်ဟင်းခါးကို ဘုန်းပေးလေ၏။

မူယာသည် ဦးဇင်းလေးဘုန်းပေးနေစဉ်အတွင်း ဟင်းရည်ပန်းကန်အတွင်းသို့ ချိုင့်တွင်းမှ ဟင်းရည်များလောင်းထည့်လေ၏။ စားပွဲခုံပါ ကပ်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် မူယာဟင်းရည်ထပ်၍ ထည့်သောအခါ၌ ဦးဇင်းလေးသည် လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။ မူယာသည် အကြော်များကို ထပ်၍ထည့်ပြန်ရာ ဦးဇင်းလေးသည်စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် ကိုင်ထားရပြန်၏။

“တပည့်တော်မ တစ်ခုထည့်တိုင်း စားပွဲခုံကို လက်နဲ့ကိုင်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲဘုရား” ဟု မူယာကမေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် ဒကာမ... ဦးဇင်းကို စားပွဲခုံပါအပ်ထားပြီးပြီလေ... အဲဒါကို ဒကာမ ထိရင်ကိုင်ရင် ဦးဇင်းဆက်ပြီး ဘုန်းပေးလို့မရတော့ဘူး... ပြန်ပြီးကပ်ရမှာ၊ အဲဒီလိုပြန်ပြီး မကပ်ရအောင် ဦးဇင်းက စားပွဲကို လက်နဲ့ကိုင်ထားရတာ...” ဟု ဦးဇင်းကမိန့်လိုက်လျှင် မူယာက ...

“ဆောရီး... ဆောရီး... ဪ... ယောင်လို့... ကန်တော့ ... ကန်တော့... မသိလို့ပါ ဘုရား ...”ဟု လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးက ...

“မီးဆိုတာ ပူတယ်လို့သိပြီး ကိုင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်... မသိလို့ ကိုင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် လောင်ကျွမ်းတဲ့ နှုန်းကတော့ အတူတူပဲ ဒကာမ၊ မသိဘူးဆို

တာ ဦးဇင်းတို့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာမှာ အပြစ်ပေါ်စေတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး ...” ဟု ဆုံးမရှာလေ၏။ ဦးဇင်းလေးသည် ဘုန်းပေးခြင်းကိုရပ်လိုက်ပြီးနောက် ရေနွေးကြမ်းကို သောက်တော်မူလေ၏။ ထို့နောက် ယခုကဲ့သို့လှူဒါန်းရသောကြောင့် နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖို့သို့ ရောက်ရှိစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ကပ္ပိယကြီးသည် မူယာ၏ချိုင့်ကိုဆေးကြောကာ ကားပေါ်သို့ လိုက်၍တင်ပေး၏။

“မုန့်ဟင်းခါးက အတော့်ကိုမွှေးတာပဲ ... အရုဏ်ဆွမ်းကို အဲဒီလို လှူဒါန်းတာဟာ အတော့်ကို အကျိုးထူးရှိတာကလား”ဟု ကပ္ပိယကြီးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာသည် ဦးဇင်းကို ဖြေသကဲ့သို့...

“တင်ပဲ့ဘုရား...” ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ...

“ကျုပ်ကို တင်ပဲ့လို့ ပြောဖို့မလိုပါဘူး ... ကျုပ်ကလူပါ၊ ဘုန်းကြီးမဟုတ်ပါဘူး...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာက...

“ဆောရီး...”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ...

“အဲဒီလို ဆောရီးလို့ပြောလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး၊ ဆောရီးဆိုတာဘာလဲ...၊ ကုန်းသတ္တဝါလား၊ ရေသတ္တဝါလား...၊ ကိုက်တတ်တဲ့ အကောင်လား၊ ကျုပ်မှမသိဘဲ ... ကျုပ်သိတဲ့ စကားနဲ့တော့ ပြောရမှာပေါ့ ...”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မူယာက ...

“ကန်တော့ ... ကန်တော့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါလေးပြောမိတာနဲ့တော့ ကျုပ်ကို ကန်တော့ဖို့တော့ မလိုပါဘူး...”
ဟု ကပ္ပိယကြီးက ပြောလိုက်လျှင် မူယာက ...

“မတော်လို့ ... မတော်လို့ ...” ဟုပြောကာ ကားကို ဝှမ်းခနဲ မောင်း
ထွက်သွားလေတော့သတည်း။

*